

բեքաներու ասպարէզ բանալ. և զըկել Ազգը հաւատարիմ գործիչներէն. քանզի եթէ տարրերու թիւն չը զրուիր լաւին ու վատին մէջ, մանաւանդ եթէ լաւը կանարգութիւն և վատը կը յարգուի, տարակոյս չըկայ, որ Ազգը բարի գործիչներու, պարտակատար հաւատարիմ պաշտօնեաներու կարօտ պիտի մնայ: — Ամեն հոգւոյ մի հաւատայք, քննեցէք հոգիները և բարին ընտրեցէք. արդարը յանցաւորին հետ մի՛ դատապարտէք...:

ՄԱՄԱՐԷ՛ ՎՐԴ. ՄԱՐԿՈՍԵԱՆ

1883

Ի՞նչ է Սրբութիւնը

Սրբութեան գաղափարը մեծագոյն տեղը գրաւած է Քրիստոնէական կրօնքին մէջ, կազմելու աստիճան անոր գերագոյն նպատակը: Քրիստոնէութիւնը գոյութիւն առած է, եւ այսօր կայ սուրբեր պատրաստելու համար, սուրբեր արտադրելու համար, մեղաւոր մարդերը սուրբերու վերածելու համար: Սակայն պէտք է ընդունինք որ սրբութեան գաղափարին ստեղծիչը Քրիստոնէութիւնը չէ եղած: Այդ գաղափարականը գոյութիւն ունեցած է իր ծնունդէն դարեր առաջ

ՊԻՏԻ
ՍՐԲՈՒԻՔ
ԵՒ ՍՈՒՐԲ
ՊԻՏԻ
ԸԼԼԱՔ
(Ղեւտ. 11.44)

Հին Ուխտի կամ Հին Կտակարանի մէջ, որուն եւս հիմնական նպատակներէն մէկն է բացատրել սրբութեան ինչ ըլլալը եւ մատնանշել սրբութեան ճանապարհը «բազում մասնաւորք եւ բազում օրինակօք»:

Այնտեղ արդարեւ կան սուրբ եւ անսուրբ բազմաթիւ դէմքեր, պատմուած են սուրբ եւ անսուրբ բազմաթիւ պատմուածքներ, մարդոց մտքին մէջ դրոշմելու համար այս հիմնական ըմբռնումը իր դրական ու ժրտական գիծերուն մէջ: Աստուծմէ ներշնչեալ մարդերու կողմէ տրուած են անթիւ պատգամներ մարդիկը անսրբութեան ճանապարհէն դուրս կանչելու եւ սրբութեան ճանապարհի հրաւիրելու համար: Այնպէս որ այս գաղափարը ոսկեղէն եւ ամուր

թելի մը նման կ'երկարի Հին Կտակարանի մէկ ծայրէն միւսը, եւ առանց ընդհատուելու կ'անցնի Նոր Կտակարանին, ուր անիկա աւելի շեշտ, փայլ եւ մարմին կը ստանայ, վերածուելու համար Քրիստոնէական կեանքի նպատակին:

Ամբողջ Աստուածաշունչին մէջ «Սուրբ, Սրբութիւն եւ Սրբել» բառերը գործածուած են աւելի քան 1200 անգամ. այսինքն միջին հաշուով զրեթէ մէկ անգամ Ս. Գրքի ամէն մէկ էջին վրայ: Հին Կտակարանի մէջ մասնաւոր գիրք մը կայ «անծանօթ» շատերուն, սրբութեան գաղափարին պէս որ զրեթէ ամբողջութեամբ սրբութեան յատկացուած է: Այս գիրքը կը կոչուի ՂԵԻՏԱԿԱՆ, զոր սակայն աւելի յարմարապէս կրնայինք կոչել «Գիրք Սրբութեան»: Այս փոքր մատենիկին մէջ միայն՝ վերոյիշեալ երեք բառերը գործածուած են 135 անգամ, այսինքն այդ բառերուն ընդհանուր գումարին շուրջ 9-էն մէկը, երբ ինքը, գիրքը, կը կազմէ ամբողջ Աստուածաշունչի 40 մասէն մէկը: «Սրբեւջիք եւ սուրբ լինիք» պատուէրը կը յեղյեղուի շարունակաբար անոր մէջ: «Եղիքիք սուրբք, զի ես սուրբ եմ» կը պատգամէ շարունակ այդ գրքին մէջ:

✠ ՇՆՈՐՀԵ ՊՍՏՐԻԱՐԸ